

Amb el rostre a la mà

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Hi ha notícies que es relacionen entre elles sense que els seus protagonistes arribin a sospitar mai les afinitats que els lliguen amb altres successos. Bé: ara que ho acabo d'escriure m'adono que totes les notícies són parentes, encara que a vegades tinguin l'aire de distanciament que en ocasions es produeix entre els membres d'una mateixa família.

El tema que m'atreu en aquest moments és el de la disfressa, l'uniforme, l'hàbit que diuen que no fa monjos. Quant a això darrer, tinc tot de dubtes, perquè és cert que l'aparença no determina la condició real de la persona o la cosa, però cal reconèixer que als nostres ulls la fa diferent, l'acosta d'una manera fortíssima a la imatge que el disfressat vol que tinguem d'ell. És com allò de la mona: sí, l'animal és el mateix, però per molts escarafalls que hi posem, una mona amb un vestit de seda fa més efecte que una mona esparracada.

Acabo de llegir que un policia llogava el seu uniforme (fora de les hores de servei, ni caldria dir-ho) per 300 mil pessetes la sessió. Els seus clients no eren uns fanàtics dels balls de màscares, sinó malfactors, una cosa que ja es podia témer. El policia, en la seva defensa, ha adduït que les 300 mil pessetes li venien molt bé per equilibrar un pressupost que coixejava per culpa d'un sou insuficient. Afegeix que ignorava l'ús que els seus parroquians feien de l'uniforme. En aquest punt, s'empara en la discreció que ha de presidir qualsevol tracte de lloguer o de compra-venda, i gairebé invoca el secret professional. Sigui com sigui, això dels uniformes llogats s'hauria d'investigar a fons.

Una altra notícia simultània —i que a mi m'ha semblat paral·lela— és la referida a quinze dones de Chiclana (Cadis) que s'han manifestat totalment nues a la platja de Barrosa. Fou un acte de protesta perquè un jutge havia ordenat, pocs dies abans, la detenció de dues sevillanes que prenién el sol damunt la sorra, també en un estat de nuesa absoluta.

La sensació de paral·lelisme em ve perquè penso que la nuditat pot elevar-se a la categoria d'uniforme. Segons una de les accepcions més utilitzades, «uniforme és el vestit específic i distintiu dels membres d'alguns cossos socials i, eventualment, de la funció que hom ocupa dins un cos». Si substituïm vestit per *despullat* veurem que tota la definició encaixa perfectament en el que podria ésser l'uniforme dels nudistes. Un uniforme que també es lloga, i no pas únicament fora de les hores de servei, sinó dins els serveis per hora més variats. I això —no ens enganyem— des dels principis de l'espècie.

Tant de bo que ningú no se sentís ofès per unes reflexions meves que no volen mal a ningú. Al capdavant, disfressar-se ha estat una de les il·lusions humanes més constants: l'home es disfressa per administrar justícia, per defensar la pàtria, per repartir correspondència, per practicar la cirurgia, per apagar incendis, per empaitar lladres... La llista completa seria molt llarga, i de debò que no cal, perquè cadascú pot arrodonir-la d'acord amb els seus coneixements personals.

El que sí que cal és procurar que les màscares no vagin a parar en males mans.